

har turdet overlade Administrationen at fastsætte alt muligt i Detaillen, at man søger at indføre denne Bestemmelse om et Jærnbane-Jælleraad. Jeg er gjort opmærksom paa, at Ministeren erklærede ikke at kunne modtage den Tanke, og at ærede Medlemmer i Salen sluttede sig til hans Modstand mod den. Jeg vil erklære i Overensstemmelse med andre ærede Medlemmer, at jeg forstaaer ikke denne Modstand. Thi for det første er dette jo ikke en Gang en for Administrationen saa trykkende Bestemmelse som det af Ministeren i sin Tid indførte Jærnbaneraad. For det andet kan jeg ikke indse bedre, end at den højtærede Minister maa være ligefrem glad ved at have Støtte i Rigsdagen for alle de Bestemmelser, han bliver nødt til at tage, da Rigsdagen ellers ganske sikkert vil møde op med sin Kritik, og i samme Grad som Ministeren maatte handle imod Rigsdagens Ønsker, i samme Grad vil Kritikken naturligvis blive bitter og heftig. Naar man har Lovgivet for en Administration, f. Eks. for Justitsministeriet har ordnet Retsplejen ved konkrete Bestemmelser for alt muligt, i samme Maade for Krigsministeriet har ordnet det militære Liv og for Kultusministeriet har ordnet Skolevæsenet ved bestemt begrænsede Bestemmelser, saa er det jo sikkert nok, at der begaaes ikke derved nogen Indblanding fra Rigsdagens Side; der leves i de vedkommende Ministerier efter en bestemt sikker Ordning, som Ministrene kun have at føre ude i Livet. Men det er jo ganske anderledes, som jeg allerede har foresøgt at vise, i dette Forhold. Her er ikke saadanne Bestemmelser for de aldeles afgørende Ting i Forholdet. De ere her ikke, og derfor vil det efter min Opfattelse være saa ganske overmaade naturligt, at man, hvis man vil nøjes med et Lovforslag af dette Omfang og denne Art, indfører et saadant Jærnbane-Jælleraad, saaledes at Ministeren er nødt til at holde Samraad med Rigsdagen om de Forandringer, som Tiden maatte medføre. Man vil fra begge Sider, fra Ministerens og fra Rigsdagens Side være opmærksom paa, at der vil være Forhold, som man kan ønske at ændre, og disse Forhold vil man saa holde Samraad om og komme til Enighed om. Jeg finder, at det vil være et overmaade heldigt Surrogat for en bedre Lov, men ganske vist vilde jeg hellere have, at man ordnede Sagen Lovmæssigt og definitivt paa en heldig Maade, saa at de danske Statsbaner kunne udvikle deres Liv heldigt og lovbundet i Overensstemmelse med de andre Administrationsgrene.

af enkelte Bestemmelser i Lovforslaget skal jeg ikke dvæle ved mange. Et Princip i Lovforslaget, saaledes som det er vedtaget i Folketinget, er dette, at Taksterne ere dalende for de meget store Afstande, og jeg tror ganske bestemt, at man der er kommen til en for stærk Udvikling af et for Resten godt Princip. Det kan vist ikke være rigtigt, at man paa den Maade bringer de fjerneste Egne i Landet til at staa i en saa nær Børning med de andre fjerneste. Jeg mener at f. Eks. Kjøbenhavn og Nordjylland derved ligesom bringes i nær Forbindelse med hinanden, og jeg kan ikke tro andet, end at det vil frembringe et Rejseliv og en Omflytning, som ikke i nogen Henseende vil være gunstig. Jeg tror ogsaa, at det vil give et ikke heldigt økonomisk Resultat. Jeg tror, at Princippet i og for sig er nyttigt, men jeg tror, at man her er kommen til en Overdrivelse deraf. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om Fribilletter, som er fremhævet fra et æret Medlems Side, skal jeg give det ærede Medlem min fulde Tilslutning i den Kritik, den overmaade blide Kritik, han øvede paa dette Forhold. Jeg tror dog, at det samme ærede Medlem tog fejl, naar han udtalte, at den ærede Minister har taget dette Forhold i Arv fra Forgængere. Den Ordning, der nu eksisterer, har den højtærede Minister ganske sikkert selv indført, og jeg tror altsaa, at de Svagheder, den lider af, i alt Fald for en væsentlig Del falde paa den nuværende Minister. Det er ganske sikkert, at der er noget aldeles overdrevet i det Forhold, og at det Antal Frirejser, der bevilges, er ganske overordentligt. Jeg begriber ikke, at det kan være nogen Nytte til at give alle Jærnbanefunktionærer fri Rejse overalt i Riget. Jeg kan ikke forstaa, at den Rejselyst, som derved opammes, er gunstig, hverten for deres Tjeneste eller for noget andet. Jeg kan ikke se bedre, end at de ligesom andre Mennesker burde være bundne i deres Rejselyst af deres Raad til at rejse. At f. Eks. Funktionærerne med Familie kunne saa fri Rejse — og de have i Norge et temmelig ubegrænset Antal af fri Rejser over hele Riget — er jo dog i højeste Grad absurd. Det giver Anledning til en Overfyldning af Togene, og det er ganske vist kun økonomisk for de vedkommende selv og ikke til Gavn for nogen anden. Jeg støtter altsaa enhver Tanke om at indskrænke denne Sag og drage fornuftige Grænser derfor. — Et andet æret Medlem har fremdraget, at vi ved de danske Statsbaner i de senere Aar have lidt ganske overordentligt under Manglen af Godsvogne. Det er et Forhold, som jeg saa godt som